

L'ARRÒS NEGRE
S'HA DE COURE

MARIA CORNELIA
FURIÓ FERRERO

L'ARRÒS NEGRE S'HA DE COURE

M.CORNELIA FURIÓ FERRERO

*Per a ma tia Carmen Furió Peiró,
qui va compartir amb mi la il·lusió pel teatre.*

*I a tota la meua família,
sobretot a una mare excepcional
i per a aquells que ja no estan.*

*També per a una preciosa estrella fugaç
de 6 anys, anomenada Aroa.*

I com no...

Per a aquell grup tan artista d'alumnes
de l'Alcúdia de Crespins

que vaig tindre el gust de conèixer.

Gràcies a aquells ulls plens d'il·lusió
i eixa alegria i bona disposició a fer-ho
tot, nasqué aquesta obra

... Per a ells:

Sara, Maria B., Enrique, Paula, Stanislav, Mª Àngeles,

Ariana, Natxo, Maia, Ada, Guillem, Maria P.,

Quique, Mònica, Aurora, Rocío, Taina, Nikol, Iris,

Isabel, Tania, Mavi, Laura i Kelly.

« Si veiésseu, amic, quin llibre
d'optimisme és el meu llibre nou:
és com una cançó. Jo sento
l'endemà com una meravella,
promesa que m'han fet i que
no em neguen mai »

Joan Salvat – Papasseit (*La Rosa als llavis*)

INTRODUCCIÓ

L'Arròs Negre s'ha de coure ni és un *llibre* a l'ús ni una *obra de teatre* com altres, és un *Musical juvenil* que incorpora cançons d'ara i d'abans i que fou creat per a ser representat. Malgrat això, es fa recomanable com a lectura de gaudi per a un públic preferiblement jove, ja que reflecteix de manera divertida la vida i els conflictes d'una colla d'amics de hui en dia. Es tracta d'una obra de teatre coral plena d'humor i situacions gracioses en un rerefons dramàtic que duu a la conscienciació davant un problema tan important com és la droga. Hi haurà un *endemà d'optimisme*? Haurem de fer la *promesa* de llegir fins a l'últim full i descobrir-ho...

A les seues pàgines és fàcil detectar diverses influències: des de la música (com no!), passant pel món publicitari i televisiu (sèries, programes d'èxit, dibuixets animats), el cinema i el còmic, fins arribar a les noves tecnologies.

L'obra és fruit d'un grapat de coincidències entre les quals cal destacar el meravellós poble on treballava l'autora, la qualitat humana de la gent amb qui compartia el temps, l'enorme ajut familiar... però, sobretot, l'aventura de descobrir unes personetes adolescents plenes d'inquietuds i desitjos... que compartien la il·lusió per la interpretació i que van encendre la vareta màgica que féu aparéixer aquest musical. Així doncs, la història del seu naixement està lligada a la quotidianitat de la vida diària d'una professora itinerant que connecta amb un grupet de joves i junts s'encaminen cap al món de l'art teatral.

Comencem pel principi...

L'ombra d'un edifici en construcció m'invità a estacionar el meu vehicle conduït des de La Pobra Llarga per a conèixer l'institut on treballaria eixe curs. La calor que envaïa eixe carrer a aquelles hores sols la compartíem uns obrers i jo. A un d'ells, el vaig fer girar per preguntar-li la ubicació del centre. Recontra! Si era el meu cosí! -Tot recte trobaràs el teu nou institut! De sobte, em vaig adonar que mai havia treballat a tan pocs quilòmetres de ma casa, quina sort! Aquell agradable núvol de positivitat que vaig recollir en eixe punt de L'Alcúdia de Crespins que hagués marcat un bon GPS que jo no tenia, em féu suportable la calidesa d'aquell matí, fins al punt d'anar-hi caminant.

Ara un senyor passejant un porc espí (cosa curiosa!) atreia la meua atenció. -Quina originalitat, no és un gos! Però encara no sabia la gran sorpresa que m'esperava a tan sols uns minuts de distància: a banda de valencià, havia d'impartir l'optativa de teatre. -M'agrada!, vaig dir als amables director i cap d'estudis. -Crec que ho passarem d'allò més bé. El que no imaginava ni per una casualitat és el nivell artístic i la bona disposició d'aquell grupet de jovenetes i jovenets de 3r d'ESO amb el qual em vaig trobar.

Tal com avançava l'obra de l'edifici del meu cosí, em sentia abocada a crear i treballar aquesta obra de teatre musical que ara presentem editada. Si bé va nàixer a poc a poc, a mesura que anava coneixent els gustos i les preocupacions de l'alumnat, es precipità de sobte en apropar-se la primavera. Tot d'una floria el paisatge i es respirava pol·len *in the air*, alhora que els exàmens i altres afers ocupaven els tendres cabets i *cuores* dels actors. I si ho rejuntem amb la moguda vida que solem viure els professors, tot s'agitava i es batia com un còctel del millor baret del *Caribe beach*.

Però el còctel esdevingué *molòtov* i l'obra acabada d'escriure no es va poder representar per causes alienes. No sé si per això, tal vegada sí, tal vegada no, als meus ulls sempre la veig representada per aquells i aquelles alumnes que em van fer entendre el teatre d'una manera diferent (com veure un porc espí on esperava veure un gos). Per la qual cosa, *L'Arròs Negre s'ha de coure*, tot i que s'obri al món, a ells i a elles la dedique. Perquè nasqué fruit d'un enamorament cap a eixe alumnat que va induir la seua gestació i dia rere dia anava creixent com un embrió, full a full, fins arribar a ser una obra que assajàvem matins i vesprades. Obra feta per una obrera, com aquells obrers que construïen aquell edifici que feia ombra. Quin impossible si els obrers volgueren que visqueren al seu edifici unes persones determinades! Mai restarien satisfets... Així, com a obrera, anhele la satisfacció en presentar l'obra per a tothom. I si algun dia algú gaudeix encara que siga un poc de la seua ombra, em tindrè per satisfeta.

TEATRE MUSICAL: L'ARRÒS NEGRE S'HA DE COURE

PERSONATGES:

Components del grup musical *Arròs Negre* ☺:

- ☺ ANNA: Cantant. Internada al sanatori Sana Joves (SaJo).
- ☺ MANEL: Parella d'Anna. Bateria del grup.
- ☺ NOÈLIA: Enamorada de Jorim. Corista i coreògrafa.
- ☺ JORIM: Jove milhomes. Toca el baix.
- ☺ MARTA: Xafardera que simularà ser callada. Toca la guitarra elèctrica.
- ☺ DÈBORA: És atrevida. Teclat del grup. Voluntària al Sanatori SaJo.
- ☺ ROSA: Guitarrista. Voluntària al SaJo. Refinada, li agrada anar de compres.

Integrants del Sanatori per a joves SaJo

- MS HANNIGAN: Directora estricta.

◇◇ Pacients lleus (nivell 4):

- LUCA: Poregós.

- LOLA: Agressiva.

- MARIA: Sorda obsessionada amb el *heavy metal*.

- NAÛM: Cleptòman.

- EVA: Pessimista.

◇◇ Pacients greus (nivell 1):

- TRINITAT: Boja beata.
- ELSA: Boja presumida.
- FÈLIX: Boig espiritista.

Secundaris:

- PREGONERA.
- PERIODISTES i CÀMERES de Tel-Alcu.
- POLICIES.
- VOLUNTARI: Un cantant que puja com a voluntari.

PREOBERTURA

Cortines tancades.

→ 1 – Cançó Esperant – Obrint Pas – (fragment)

De dos en dos ixen tots els actors (de cada lateral) al ritme de la cançó i seuen al sòl de l'escenari amb les cames penjades movent-les a l'uníson. (Visten amb texans i samarretes negres amb el rètol blanc 'ARRÒS NEGRE' els del grup que ixen per la dreta i 'S'HA DE COURE' els actors que ixen per l'esquerra). Les cortines estan tancades. Quan la música s'accelera en la tornada, es retiren tots alhora també pels dos costats i la música baixa.

ANNA OFF: Mira que tot costa! Sempre estudiant, amb exàmens, treballs, fent cas als professors... o no! Encara com estan els amics! Nosaltres ens hem divertit molt sempre! Tenim un grup de rock que es diu: *Arròs Negre*. Jo sempre deia que l'arròs negre s'havia de coure... Que bé ens ho passàvem! Fins que un dia... va ocórrer allò que... -Bo, millor que ho vegeu:

L'ARRÒS NEGRE S'HA DE COURE!

→2.🎵– Fragment cançó Esperant – *Distorsió de la veu i soroll de sirena.*

VEU OFF (*masculina com amplificada de micròfon*):
Se suspén l'actuació del grup *Arròs Negre* per causes imprevistes, disculpen les molèsties. Bona nit!

Mentrestant unes llanternes intermitents es mouen des de dins i s'entreveuen a través de les cortines, que encara romanen tancades. Aldarull.

OBERTURA

ACTE 1

Nit. S'escolta alguna sirena de policia o ambulància de lluny, periodistes amb càmeres... Un escenari de concert amb un cartell gran, 'Arròs Negre'. Els membres del grup desmunten els equips de so. Es tracta de Jorim, Manel, Marta, Rosa, Dèbora i Noèlia. Els periodistes els interrompen.

PERIODISTA 1 (*acompanyat d'un càmera*): Bona nit, per a Tel-Alcu. Ens trobem amb *Arròs Negre*: Manel, com a membre del grup, ens pots explicar què li ha passat a Anna?

JORIM (*contesta avançant-se a Manel*): Res, prompte estarà bé.

PERIODISTA 1: Ens alegrem Jorim, però, què ha passat quan cantàveu la cançó *Matí*? Ha pogut influir alguna substància o beguda...? Pot ser anava...?

MANEL (*ara és ell qui interromp sec el periodista i Jorim abans que parlara*): Ens n'hem d'anar. Adéu. Gràcies. (*Allunyant-se dels paparazzis*) Jorim, vine!

Jorim i Manel se'n van cap al fons i pleguen un cable, desconnecten endolls...

PERIODISTA 2 (*s'apropa a Marta i amb veu de xiulet cridaner*): Tu eres Marta, la guitarrista, creus que Anna abandonarà el grup? Com està? S'acabarà l'Arròs Negre?

MARTA: Encara no sabem res concret, ara hem de recollir-ho tot, ens encantaria contar-los més, però... Anna se n'ha anat amb l'ambulància...

ROSA: Què volen, Marta?

MARTA: Ah, Rosa, són de Tel-Alcu...

La periodista 2 se li apropa, i al mateix temps també va l'altre periodista i un càmera...

ROSA: Per favor, no em toque amb eixa carxofa asquerosa. Uix! (*assenyalant el micròfon.*)

PERIODISTA 1: Soleu prendre alguna cosa o 'col·locar-se' abans dels concerts?

ROSA: No, no... (*L'espenten.*)

PERIODISTA 1: I aquest desmai... podria tractar-se d'un infart? La salut d'Anna era bona?

PERIODISTA 2 (*amb veu de xiulet*): Prenia marihuana, haixix, cocaïna, heroïna?

MANEL (*que deixa els seus afers*): Ens n'anem, gràcies. Preguem respecte, per favor! *Uau! Ve Dèbora!*

ROSA: Res, o siga: no volem parlar més!

DÈBORA (*s'acosta amb mala bava i aparta Jorim i Manel*): Què passa ací?

PERIODISTA 2: *Parlàvem d'Anna. Pot haver sofert sobredosi? Un intent de suïcidi?*

DÈBORA (*tipus Pantoja*): No em gravaràs més (*i s'aparta la cabellera*). Seguretat? (*Immediatament entren dos policies*) Ací, per favor!

Els guàrdies trauen els periodistes alçant-los en alt. De sobte, Noèlia arrossega una caixa metàl·lica enmig de l'escenari, la tanca, s'ajupeix i es mostra trista.

JORIM (*s'apropa a ella*): Vinga, Noèlia, que es posarà bona... Ja fa temps que et veig trista, i no sé què et passa, ja fa temps que... molt de temps que... (*Canta.*)

→3.🎵– Cançó Noelia – Nino Bravo – fragment: “Hace tiempo que sueño con ella...”

NOÈLIA: Prou, Jorim! Estic preocupada... Crec que està enganxada de veritat, pobra Anna!

JORIM: No exageres, Noèlia, un porret, un altre porret... Això no fa res!

NOÈLIA: Ah, no? Doncs jo crec que sí, que no està igual que abans, pobra Anna!

→4.🎵– Cançó Ana – Comité Cisne – fragment “Pobre Ana se va...”

(Mentre sona la cançó arpleguen els instruments i disposen l'escena d'allò necessari per a l'acte següent.)

